

Opinia Komitetu Regionów w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej

(2007/C 51/02)

KOMITET REGIONÓW,

uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (COM(2005) 646 końcowy — 2005/0260 (COD)),

uwzględniając decyzję Rady z dnia 7 lutego 2006 r. o zasięgnięciu opinii Komitetu w tej sprawie zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję swojego przewodniczącego z dnia 16 lutego 2006 r. o powierzeniu Komisji ds. Kultury, Edukacji i Badań Naukowych przygotowania opinii w tej sprawie,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej, zmienioną dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r.,

uwzględniając swoją opinię w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie przyszłości europejskiej polityki regulacyjnej w dziedzinie mediów audiowizualnych ⁽¹⁾ (CdR 67/2004 fin) ⁽²⁾,

uwzględniając swoją opinię w sprawie Czwartego raportu Komisji dotyczącego stosowania dyrektywy 89/552/EWG „Telewizja bez granic” ⁽³⁾ (CdR 90/2003 fin) ⁽⁴⁾,

uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie „Telewizji bez granic” (2003/2033(INI)),

uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie stosowania dyrektywy 89/552/EWG „Telewizja bez granic” (COM(2006) 49 wersja ostateczna),

uwzględniając siódmy komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie stosowania art. 4 i 5 dyrektywy 89/552/EWG „Telewizja bez granic”, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 97/36/WE, w latach 2003-2004 (COM(2006) 459 wersja ostateczna),

uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący przeglądu interoperacyjności usług w zakresie interaktywnej telewizji cyfrowej zgodnie z komunikatem COM(2004) 541 z dnia 30 lipca 2004 r. (COM(2006) 37 wersja ostateczna),

uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Europejskie przepisy regulacyjne i rynki łączności elektronicznej w 2005 roku (raport nr 11) (COM(2006) 68 wersja ostateczna),

uwzględniając projekt opinii (CdR 106/2006 rev.2) przyjęty dnia 20 czerwca 2006 r. przez Komisję ds. Kultury, Edukacji i Badań Naukowych, (sprawozdawca: Karl-Heinz LAMBERTZ, premier Wspólnoty Niemieckiej w Belgii (BE/PSE)),

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Od wydania dyrektywy w roku 1989 i jej zmiany w roku 1997 rozwój technologiczny wciąż idzie naprzód. W szczególności technologia cyfrowa i konwergencja mediów sprawiły, że konieczne stało się dostosowanie obowiązujących ram prawnych. W przyszłości będzie możliwe rozpowszechnianie cyfrowych treści komunikacyjnych różnymi drogami transmisji, a co za tym idzie, zapewnienie odbiorcom obszernej oferty informacyjnej i rozrywkowej za pośrednictwem dowolnych urządzeń konsumenckich.

⁽¹⁾ COM(2003) 784 wersja ostateczna

⁽²⁾ DzU C 318 z 22.12.2004, s. 30.

⁽³⁾ COM(2002) 778 wersja ostateczna

⁽⁴⁾ DzU C 256 z 24.10.2003, s. 85.

- 2) Przepisy prawa muszą uwzględniać ten rozwój choćby po to, by uniknąć zakłóceń konkurencji pomiędzy klasycznymi usługami telewizyjnymi i innymi usługami medialnymi. Komitet Regionów i Parlament Europejski wielokrotnie popierały dostosowanie obecnej dyrektywy telewizyjnej do zmian strukturalnych i rozwoju technologicznego oraz wzywały do wprowadzenia podstawowych przepisów dla wszystkich usług medialnych.
- 3) Właśnie ze względu na kluczowe znaczenie, jakie media audiowizualne mają dla utrzymania różnorodności kulturowej i rozwoju pluralistycznego społeczeństwa w Europie, europejskie ramy prawne należy dopasować w taki sposób, aby umożliwić i wspierać dalszy pozytywny rozwój mediów. Media mają w ogóle szczególne znaczenie dla zachowania różnorodności i tożsamości kulturowej na szczeblu regionalnym i lokalnym. Ponadto istnienie mediów regionalnych i lokalnych przyczynia się do rozpowszechniania odpowiednich treści, a często także języków mniejszości.
- 4) Urozmaicone oferty elektroniczne, z którymi użytkownik stale ma do czynienia, na różne sposoby doprowadziły do zmian w postrzeganiu przekazu handlowego. Z tego powodu w zmienionej dyrektywie proponuje się wprowadzenie ograniczeń ilościowych reklamy w takim stopniu, na ile jest to właściwe i odpowiednie. Niemniej należy ustanowić pewne ograniczenia jakościowe zapewniające niezależność redakcyjną i programową medialnych usług audiowizualnych, która jest niezbędna dla budowania demokracji na szczeblu krajowym i regionalnym. Należy przy tym uwzględnić w odpowiednim stopniu interesy młodzieży i ochrony konsumentów,

przyjął na 66. sesji plenarnej w dniach 11-12 października 2006 r. (posiedzenie z dnia 11 października) następującą opinię:

1. Stanowisko Komitetu Regionów

Komitet Regionów

W odniesieniu do zakresu stosowania dyrektywy

1.1 **Przyjmuje z zadowoleniem** rozszerzenie zakresu dyrektywy. Ze względu na rosnącą konwergencję wszystkie usługi medialne trzeba podporządkować określonym minimalnym normom w zakresie ochrony małoletnich i ochrony godności ludzkiej, a jednocześnie wspierać utwory twórców europejskich i niezależnych oraz prawa do krótkich relacji informacyjnych o wydarzeniach o znaczeniu publicznym.

1.2 Jednakże **jest zdania**, że wniosek Komisji nie jest wystarczający pod tym względem i z powodu technicznej konwergencji, powodującej w coraz większym stopniu także konwergencję pod względem treści, **uważa, że konieczny** jest dalej idący rozwój dyrektywy telewizyjnej w kierunku dyrektywy neutralnej w stosunku do platform, obejmującej wszelkie treści rozpowszechniane drogą elektroniczną, które wykorzystują także ruchome obrazy.

1.3 **Opowiada się za tym**, aby usługi medialne, które oprócz dźwięku lub tekstu wykorzystują również ruchome obrazy, spełniały także minimalne normy w zakresie ochrony małoletnich i godności ludzkiej, a nie podlegały jedynie regulacjom prawa gospodarczego, np. dyrektywie o handlu elektronicznym.

W odniesieniu do stopniowanej regulacji

1.4 **Uważa**, że przyjęta przez Komisję stopniowana regulacja pomiędzy linearnymi i nielinearnymi audiowizualnymi usługami medialnymi z punktu widzenia różnych możliwości wyboru i kontroli przez użytkowników jest właściwa i **popiera** podpo-

rządkowanie wszystkich usług medialnych określonym podstawowym normom.

W odniesieniu do zasady kraju nadawcy

1.5 **Z zadowoleniem przyjmuje fakt**, iż Komisja trzyma się zasady kraju nadawcy, **apeluje jednakże** o bardziej skuteczne możliwości działania dla kraju odbiorcy w przypadku, gdy dostawca medialnych usług audiowizualnych prowadzi swoją działalność wyłącznie lub głównie na terytorium państwa członkowskiego inne niż państwo nadawcy.

W odniesieniu do mechanizmów samokontroli

1.6 **Przyjmuje z zadowoleniem fakt**, że Komisja opowiada się za wprowadzeniem mechanizmów samokontroli i wzywa państwa członkowskie do wspierania odpowiednich regulacji.

1.7 **Opowiada się jednak**, ze względu na zakres kompetencji, za pozostaniem przy tej regulacji. Z uwagi na różnorodność kulturową i pomocniczość należy zrezygnować z wytycznych co do mechanizmów samokontroli w państwach członkowskich i regionach w zakresie treści.

W odniesieniu do prawa do krótkich relacji

1.8 **Opowiada się za tym**, aby w celu zagwarantowania transgranicznego przepływu informacji i swobodnego dostępu do informacji zapewniono w przyszłości prawo do krótkich relacji informacyjnych. Przyczynia się to zdecydowanie do różnorodności poglądów, a także do transgranicznego informowania o istotnych wydarzeniach z innych regionów. Ponadto w ten sposób dostosowuje się regulacje w sprawie telewizji do odpowiedniego porozumienia Rady Europy.

1.9 **Ponownie opowiada się za tym**, aby prawo do krótkich relacji informacyjnych było zagwarantowane także w przypadku podmiotów nadających w językach mniejszości.

W odniesieniu do wspierania produkcji europejskich i niezależnych

1.10 **Przyjmuje z wyraźnym zadowoleniem** utrzymanie systemu limitów w celu wsparcia europejskich produkcji, ponieważ przyczyniają się one w istotny sposób do zachowania i rozwoju regionalnego poczucia tożsamości; **apeluje** jednakże o bardziej rygorystyczne i jednolite stosowanie tego systemu.

1.11 **Uważa, że niezbędne jest** zobowiązanie się państw członkowskich, aby w ramach realnych możliwości i za pomocą odpowiednich środków zadbały o to, by także będący pod ich jurysdykcją dostawcy nieliniarnych usług medialnych wspierali produkcję i dostęp do utworów europejskich i niezależnych.

W odniesieniu do przepisów dotyczących reklamy

1.12 **Jest zdania**, że złagodzenie przepisów w sprawie dozwolonego po raz pierwszy w projekcie dyrektywy lokowania produktu w programach jest zbyt daleko posunięte, co niesie ze sobą poważne zagrożenia dla niezależności redakcyjnej, nawet mimo próby zapobieżenia temu przez art. 3 h ust. 1 lit. a) wniosku.

1.13 **Utrzymuje**, że zawarte w art. 11 regulacje w sprawie odstępów pomiędzy przerwami na reklamę i w art. 18 w kwestii ograniczenia czasu reklamowego przypadającego na godzinę przestały być stosowne i **w związku z tym zachęca** do silniejszego złagodzenia ilościowych przepisów dotyczących reklamy w odniesieniu do dostawców usług linearnych.

1.14 **Dostrzega** jednak w przypadku skreślenia tych przepisów **konieczność** wprowadzenia zakazu przerywania przez reklamę programów dla dzieci i programów informacyjnych.

1.15 **Zaleca** zmianę przepisu, zgodnie z którym spoty emitowane pojedynczo powinny pozostać wyjątkiem, tak aby możliwe było odstępstwo od niego uzasadnione względami merytorycznymi.

W odniesieniu do niezależności krajowych organów regulacyjnych

1.16 **Popiera** przewidywaną niezależność krajowych organów regulacyjnych, przy czym **jest zdania**, iż organizacja nadzoru nad mediami musi pozostać w gestii państw członkowskich i regionów o suwerennym ustawodawstwie, zwłaszcza wtedy gdy publiczne radio i telewizja są ukształtowane w sposób pluralistyczny.

2. Zalecenia Komitetu Regionów

Zalecenie 1

Punkt 2, zmiana art. 1 lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>2) art. 1 otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 1</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy:</p> <p>a) »medialna usługa audiowizualna« oznacza usługę w rozumieniu art. 49 i 50 Traktatu, której zasadniczym celem jest dostarczanie ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych, ogółowi ludności poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;”</p>	<p>2) art. 1 otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 1</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy:</p> <p>a) »medialna usługa audiowizualna« oznacza usługę w rozumieniu art. 49 i 50 Traktatu, której zasadniczym <u>celem jest także dostarczanie ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych, ogółowi ludności poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady; włącznie z towarzyszącym im teletekstem. Usługa taka nie obejmuje gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, łącznie z loteriami i zakładami wzajemnymi;</u>”</p>

Uzasadnienie

Właśnie z powodu technicznej konwergencji, powodującej w coraz większym stopniu także konwergencję pod względem treści, niewłaściwe jest uwzględnienie jedynie medialnych usług, których zasadniczym celem jest dostarczanie ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez. Aby zapobiegać zakłóceniom konkurencji, stosowne jest raczej podporządkowanie wszystkich usług medialnych posługujących się także ruchomymi obrazami minimalnym normom określonym w art. 3 d-h. Przemawia za tym choćby fakt, że coraz bardziej płynne stają się granice pomiędzy usługami medialnymi, których głównym celem jest dostarczenie obrazów ruchomych z dźwiękiem lub bez, a usługami medialnymi posługującymi się dodatkowo także ruchomymi obrazami z dźwiękiem lub bez (jak np. prasa elektroniczna lub radio rozpowszechniane drogą internetową). Nie da się także uzasadnić, dlaczego usługi medialne, które oprócz obrazów ruchomych wykorzystują w równym lub przeważającym stopniu dźwięk lub tekst, nie podlegają minimalnym normom w zakresie ochrony małoletnich i godności ludzkiej, a miałyby podlegać jedynie regulacjom prawa gospodarczego, jak np. dyrektywy o handlu elektronicznym.

Dyrektywa powinna obejmować także teletext towarzyszący medialnym usługom audiowizualnym. Teletext wchodzi już w zakres obecnie obowiązującej dyrektywy. Z tego względu powinien on być wyraźnie wspomniany w art. 1 lit. 1.

Z uwagi na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego, zapobieganie przestępstwom oraz ochronę konsumentów gry hazardowe nie stanowią normalnej działalności gospodarczej. Zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego (*e-Commerce*) jest zatem konieczne, by także w dyrektywie w sprawie medialnych usług audiowizualnych jasno wskazać, że jej przepisy dotyczące ułatwień w zakresie działalności transgranicznej nie obejmują żadnego rodzaju gier losowych. Dyrektywa w sprawie medialnych usług audiowizualnych nie zawiera wprawdzie wyraźnego odniesienia do gier losowych, niemniej nie da się wykluczyć, że może ona objąć usługi gier hazardowych poprzez przewidywane rozszerzenie jej zakresu stosowania na nieliniarne medialne usługi audiowizualne. Z tego względu art. 1 lit. a) należy uzupełnić zdaniem pochodzącym z art. 1 ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego, który wymienia wyjątki niewchodzące w zakres owej dyrektywy.

Zalecenie 2

Punkt 2, zmiana art. 1 lit. c)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Artykuł 1 lit. c)</p> <p>c) „nadawanie programów telewizyjnych” lub „nadawanie telewizyjne” oznacza liniarną medialną usługę audiowizualną, w przypadku której dostawca usług medialnych decyduje o momencie w czasie, w którym określona audycja jest emitowana i ustala układ programu;</p>	<p>Artykuł 1 lit. c)</p> <p>c) <u>„nadawanie programów telewizyjnych” lub „nadawanie telewizyjne” oznacza liniarną medialną usługę audiowizualną, w przypadku której dostawca usług medialnych decyduje o momencie w czasie, w którym określona audycja jest emitowana i ustala układ programu; „usługa liniarna” (tj. nadawanie programów telewizyjnych) oznacza medialną usługę audiowizualną, która polega na transmisji, w formie niezakodowanej bądź zakodowanej, programów telewizyjnych do odbioru przez nieokreśloną liczbę potencjalnych widzów, do których są transmitowane lub przekazywane jednocześnie te same obrazy, bez względu na stosowaną technikę przekazu obrazu;</u></p>

Uzasadnienie

Bardziej precyzyjną definicję terminu „usługa liniarna” umożliwiałaby odwołanie się do wywodów ETS dotyczących terminu „nadawanie programów telewizyjnych” w wyroku Trybunału w sprawie Mediakabel. Dla lepszego rozgraniczenia terminów „usługa liniarna” i „usługa nieliniarna” należy ponadto przytoczyć przykłady wskazane przez Komisję Europejską w samym uzasadnieniu do wniosku dotyczącego dyrektywy (por. pkt 5 krótkiego objaśnienia wniosku w dokumencie COM(2005) 646) oraz przykłady rozgraniczenia zawarte w nieoficjalnym dokumencie Komisji z lutego 2006 r.

Zalecenie 3

Punkt 2, zmiana art. 1 lit. h)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Artykuł 1 lit. h)</p> <p>h) „kryptoreklama” oznacza przedstawianie za pomocą słów lub obrazów towarów, usług, nazwy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub osoby świadczącej usługi w programach, gdzie przedstawianie takie jest zamierzoną czynnością nadawcy mającą pełnić funkcję reklamy i może wprowadzić odbiorców w błąd co do swojego rzeczywistego charakteru. Przedstawianie takie uznaje się za zamierzone w szczególności wówczas, gdy jest dokonywane w zamian za zapłatę lub podobne wynagrodzenie;</p>	<p>Artykuł 1 lit. h)</p> <p>h) „kryptoreklama” oznacza przedstawianie za pomocą słów lub obrazów towarów, usług, nazwy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub osoby świadczącej usługi w programach, gdzie przedstawianie takie jest zamierzoną czynnością nadawcy <u>dostawcy medialnych usług audiowizualnych</u> mającą pełnić funkcję reklamy i może wprowadzić odbiorców w błąd co do swojego rzeczywistego charakteru. Przedstawianie takie uznaje się za zamierzone w szczególności wówczas, gdy jest dokonywane w zamian za zapłatę lub podobne wynagrodzenie <u>bądź gdy towar, usługa, nazwa, znak towarowy lub działalność jest ekspozycja w niedopuszczalny sposób. Ekspozycja jest niedopuszczalna, jeżeli nie jest uzasadniona redakcyjnymi wymogami danego programu, zwłaszcza w celu przedstawienia rzeczywistości;</u></p>

Uzasadnienie

Po rozszerzeniu zakresu stosowania zakaz kryptoreklamy powinien on obejmować odpowiednio wszystkich dostawców medialnych usług audiowizualnych, a nie tylko nadawców telewizyjnych. W tym celu w art. 1 lit. h) słowo „nadawca” należy zastąpić terminem „dostawca medialnych usług audiowizualnych”.

Definicję zakazanej kryptoreklamy zawartą w art. 1 lit. h) należy doprecyzować, odwołując się do punktu 33 komunikatu wyjaśniającego Komisji w sprawie reklamy telewizyjnej (kryterium niedopuszczalnego ekspozowania). W ten sposób, poprzez uzupełnienie art. 3 lit. h), ściśle określone warunki, pod jakimi dopuszczalne jest dostarczanie produktów na potrzeby produkcji audiowizualnych, zostaną dokładnie opisane.

Zalecenie 4

Punkt 4, dodanie nowej litery c)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p>c) w art. 2a dodaje się następujący ust. 4: „W przypadku usług nielinearnych państwa członkowskie mogą zastosować środki przewidziane zgodnie z art. 3 ust. 3-5 oraz art. 12 ust. 3 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa w sprawie handlu elektronicznego).”;</p>

Uzasadnienie

Komitet Regionów opowiada się za zasadą kraju pochodzenia jako główną zasadą dyrektywy. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny dalej zachować możliwość zapobiegania propagowaniu treści o charakterze skrajnie prawnym. Wprawdzie państwo członkowskie mogłoby podjąć działania przeciwko tego rodzaju treściom w usługach linearnych na podstawie art. 2a ust. 2 lit. a), niemniej w przypadku usług nielinearnych powstałaby luka prawna, jako że występujące wcześniej możliwości działania na podstawie dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego zostałyby wyparte przez dyrektywę w sprawie medialnych usług audiowizualnych. Z tego względu należy umożliwić państwom członkowskim wprowadzanie zakazów w przypadku usług nielinearnych jak dotychczas na podstawie dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego. W tym celu w nowym art. 2a ust. 4 należy zawrzeć wyraźny przepis, że w przypadku usług nielinearnych państwa członkowskie mogą podejmować działania zgodne z art. 3 ust. 3-5 oraz art. 12 ust. 3 dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego.

Zalecenie 5

Punkt 5, zmiana art. 3 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Artykuł 3 ust. 3 Państwa Członkowskie wspierają systemy współregulacji w dziedzinach koordynowanych niniejszą dyrektywą. Systemy te muszą być tak skonstruowane, aby były szeroko akceptowane przez główne zainteresowane strony i przewidywały skuteczne wykonanie.</p>	<p>Artykuł 3 ust. 3 W celu wdrażania i egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie wspierają systemy <u>samo-regulacji i współregulacji w dziedzinach koordynowanych niniejszą dyrektywą</u>. Systemy te muszą być tak skonstruowane, aby były szeroko akceptowane przez <u>główne</u> zainteresowane strony w <u>każdym państwie członkowskim</u> i przewidywały skuteczne wykonanie.</p>

Uzasadnienie

Należy pozostawić możliwość wdrażania dyrektywy poprzez samoregulację i współregulację. Z tego względu w przepisach dyrektywy, a pomocniczo również w motywach, należy wyjaśnić, że możliwa jest także samoregulacja, o ile ostateczna odpowiedzialność spoczywa na państwie, które zachowuje odpowiednie możliwości interwencji. Ponadto należy jasno stwierdzić, że określenie „szeroko akceptowane” odnosi się do szerokiej akceptacji na szczeblu poszczególnych państw członkowskich, a nie na poziomie wspólnotowym.

Zalecenie 6

Punkt 6, zmiana art. 3b

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3b</i></p> <p>1. Państwa Członkowskie zapewniają, że, do celów krótkich relacji informacyjnych, nadawcy mający siedzibę w innych Państwach Członkowskich nie są pozbawieni dostępu, na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminujących zasadach, do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców, które są transmitowane przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji.</p> <p>2. Krótkie relacje informacyjne mogą być wybierane swobodnie przez nadawców z sygnału transmitującego nadawcy, przy czym muszą oni przynajmniej podać ich źródło.</p>	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3b</i></p> <p>1. Państwa Członkowskie zapewniają, że, do celów krótkich relacji informacyjnych, nadawcy mający siedzibę w innych Państwach Członkowskich nie są pozbawieni dostępu, na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminujących zasadach, do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców, które są transmitowane przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji; <u>lub którego program jest nadawany w języku mniejszości.</u></p> <p>2. Krótkie relacje informacyjne mogą być wybierane swobodnie przez nadawców z sygnału transmitującego nadawcy, przy czym muszą oni przynajmniej podać ich źródło, <u> bądź też prawo dostępu do wydarzenia w celu transmisji otrzymać mogą sami nadawcy zgodnie z prawem państwa członkowskiego.</u></p>

Uzasadnienie

W kontekście różnorodności regionalnej i kulturowej sprawą o kluczowym znaczeniu jest to, aby nadawcy telewizyjni nadający program w języku mniejszości mieli zapewniony dostęp do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców. Z tego punktu widzenia znajdują się oni w sytuacji porównywalnej z sytuacją nadawców telewizyjnych mających swoją siedzibę w innym państwie członkowskim.

Z punktu widzenia pluralizmu opinii, umożliwienie dostępu tylko do istniejącego sygnału wydaje się rozwiązaniem niewystarczającym. Dyrektywa powinna raczej pozostawiać państwom członkowskim decyzję co do tego, czy prawo do nadawania krótkich relacji informacyjnych ma być realizowane poprzez prawo dostępu fizycznego, czy też dostęp do sygnału. Treść art. 3b ust. 2 należy zatem uzupełnić o prawo fizycznego dostępu zgodnie z prawem poszczególnych państw członkowskich.

[Przyp. tłum.: Ostatni akapit uzasadnienia nie dotyczy polskiej wersji tego dokumentu, ponieważ polski odpowiednik słowa „Vermittler”, którego skreślenie w art. 3b ust. 2 postulują autorzy poprawki, nie występuje w polskiej wersji dokumentu Komisji.]

Zalecenie 7

Punkt 6, zmiana art. 3e

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3e</i></p> <p>Państwa Członkowskie zapewniają za pomocą odpowiednich środków, że medialne usługi audiowizualne i handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców podlegających ich jurysdykcji nie zawierają jakiegokolwiek podburzania do nienawiści ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wyznanie lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.</p>	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3e</i></p> <p>Państwa Członkowskie zapewniają za pomocą odpowiednich środków, że medialne usługi audiowizualne i handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców podlegających ich jurysdykcji nie zawierają jakiegokolwiek podburzania do nienawiści ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wyznanie lub <u>światopogląd przekonania</u>, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani też w żaden inny sposób nie naruszają <u>godności ludzkiej</u>.</p>

Uzasadnienie

W interesie jednolitych standardów ochrony konieczna jest harmonizacja z przepisami prawa pierwotnego, tj. art. 13 TWE. Ponadto z pewnością nie można pominąć ochrony nadrzędnej wartości godności ludzkiej zapisanej w art. 1 Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zalecenie 8

Punkt 6, zmiana art. 3h

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3h</i></p> <p>1. Medialne usługi audiowizualne, które są sponsorowane, lub które zawierają lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymagania:</p> <p>[...]</p> <p>c) Widzowie muszą być jasno poinformowani o istnieniu umowy sponsorowania i/lub zastosowaniu lokowania produktu. Programy sponsorowane muszą być jasno oznaczone jako takie za pomocą nazwy, znaku firmowego i/lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-ów) lub usług (i) lub do jego charakterystycznego znaku zamieszczonego we właściwy sposób na początku, w trakcie i/lub na końcu programu. Programy zawierające lokowanie produktu muszą być w odpowiedni sposób oznaczone na początku programu, tak aby uniknąć jakiegokolwiek nieporozumienia u widzów.</p> <p>[...]</p> <p>4. Programy informacyjne i dotyczące spraw bieżących nie mogą być sponsorowane i nie mogą zawierać lokowania produktu. Medialne usługi audiowizualne przeznaczone dla dzieci oraz programy dokumentalne nie mogą zawierać lokowania produktu.</p>	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 3h</i></p> <p>1. Medialne usługi audiowizualne, które są sponsorowane, lub które zawierają lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymagania:</p> <p>[...]</p> <p>c) Widzowie muszą być jasno poinformowani o istnieniu umowy sponsorowania i/lub zastosowaniu lokowania produktu. Programy sponsorowane muszą być jasno oznaczone jako takie za pomocą nazwy, znaku firmowego i/lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-ów) lub usług (i) lub do jego charakterystycznego znaku zamieszczonego we właściwy sposób na początku, w trakcie i/lub na końcu programu. Programy zawierające lokowanie produktu muszą być <u>w odpowiedni sposób wyraźnie oznaczone zarówno na początku, jak i na końcu programu</u>, tak aby uniknąć jakiegokolwiek nieporozumienia u widzów.</p> <p>[...]</p> <p>4. Programy informacyjne i dotyczące spraw bieżących nie mogą być sponsorowane, <u>i nie mogą zawierać lokowania produktu. Medialne usługi audiowizualne przeznaczone dla dzieci oraz programy dokumentalne nie mogą zawierać lokowania produktu. Lokowanie produktu może mieć miejsce tylko w filmach kinowych i telewizyjnych.</u></p>

Uzasadnienie

W przeciwieństwie do dotychczasowego stanu prawnego projekt dyrektywy umożliwia po raz pierwszy wprowadzenie lokowania produktu w formie audiowizualnych komunikatów komercyjnych. To złagodzenie surowych przepisów dotyczących oddzielenia reklamy od programu idzie za daleko. Nie uwzględnia się w wystarczającym stopniu związanych z tym zagrożeń dla autonomii programów i niezależności redakcyjnej. Projekt dyrektywy wyklucza lokowanie produktu w przypadku pewnych audycji. Odnosi się to jednak tylko do programów informacyjnych i dotyczących spraw bieżących, programów dla dzieci oraz filmów dokumentalnych. W ten sposób dopuszcza się lokowanie produktu np. w programach, które zajmują się ochroną konsumenta lub też informują o podróżach albo produktach. Wynikających stąd zagrożeń nie są w stanie zażegnać przepisy art. 3 h ust. 1 lit a) projektu dyrektywy. Dotychczasowa praktyka wykazała, że lokowanie produktów w programie wpływa na kształt tego programu. Z drugiej strony nie można zaprzeczyć, że klasyczna reklama przekracza swoje granice, a lokowanie produktów w pewnych formach przekazu, np. w filmach fabularnych, jest już od dawna rozpowszechnione. Z tego powodu Komitet opowiada się za ograniczoną formą lokowania produktu w filmach kinowych i telewizyjnych. Już obecnie, np. w produkcjach amerykańskich, mamy systematycznie do czynienia z lokowaniem produktu.

W zamian za częściowe dopuszczenie lokowania produktów, przepisy zawarte w art. 3, ust. 1 lit. c) wniosku Komisji, dotyczące oznaczania programów, w których występuje takowe lokowanie, powinny zostać zaost్రzone poprzez wymóg ciągłego oznaczenia tego rodzaju programów, tak aby również widzowie oglądający tylko część takowego programu mieli jasność co do stosowanych w nim praktyk reklamowych. W takim wypadku można również dopuścić lokowanie produktów w serialach rozrywkowych, pod warunkiem że nie są one adresowane do dzieci.

Zalecenie 9

Punkt 10, zmiana art. 11

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>10) art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 11</p> <p>2. Transmisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali, lekkich programów rozrywkowych i programów dokumentalnych), utworów kinematograficznych, programów dziecięcych i programów informacyjnych może być przerywana przez reklamę i/lub teledakupy raz na każdy okres 35 minut.</p> <p>Nie można przerywać przez reklamę lub teledakupy transmisji uroczystości religijnych.”</p>	<p>10) art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 11</p> <p>2. Transmisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali, lekkich programów rozrywkowych i programów dokumentalnych) <u>oraz</u>, utworów kinematograficznych, programów dziecięcych i programów informacyjnych może być przerywana przez reklamę i/lub teledakupy raz na każdy okres 35 <u>30</u> minut.</p> <p>Nie można przerywać przez reklamę lub teledakupy transmisji uroczystości religijnych <u>ani programów dziecięcych i programów informacyjnych.</u>”</p>

Uzasadnienie

Proponowane złagodzenie ograniczeń dałoby dostawcom usług medialnych większą elastyczność w zakresie organizacji swoich programów. Z drugiej jednak strony, w uzupełnieniu wniosku Komisji niezbędne jest zakazanie przerywania na reklamy programów dla dzieci i programów informacyjnych. W odniesieniu do programów dla dzieci spowodowane jest to potrzebą ochrony młodych widzów, ponieważ dzieci nie są jeszcze w stanie odróżnić w dostatecznym stopniu reklamy od programu ani właściwie ocenić przekazów reklamowych. W przypadku programów informacyjnych jest to uzasadnione szczególną funkcją, jaką pełnią one w kształtowaniu niezależnej opinii.

Zalecenie 10

Punkt 20, dodanie tekstu do art. 23b

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>20) dodaje się art. 23b w następującym brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 23b</p> <p>1. Państwa Członkowskie gwarantują niezależność krajowych organów regulacyjnych i zapewniają, że korzystają one ze swoich uprawnień w sposób bezstronny i przejrzysty.</p> <p>2. Krajowe organy regulacyjne przekazują sobie nawzajem i Komisji informacje niezbędne do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy.”</p>	<p>20) dodaje się art. 23b w następującym brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Artykuł 23b</p> <p>1. Państwa Członkowskie, <u>bez uszczerbku dla swoich przepisów dotyczących publicznych dostawców medialnych usług audiowizualnych</u>, gwarantują niezależność krajowych organów regulacyjnych, <u>a tam gdzie one istnieją — regionalnych organów regulacyjnych, i zapewniają</u>, zapewniając, że korzystają one ze swoich uprawnień w sposób bezstronny i przejrzysty.</p> <p>2. Krajowe organy regulacyjne przekazują sobie nawzajem i Komisji informacje niezbędne do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy.”</p>

Uzasadnienie

Niezależność krajowych organów regulacyjnych ma podstawowe znaczenie i należy ją przyjąć z zadowoleniem. Organizacja nadzoru nad mediami musi jednak pozostać w gestii państw członkowskich i regionów o suwerennym ustawodawstwie. Ponadto art. 23 b nie może wpływać na status publicznego radia i telewizji ani też obligatoryjnie poddawać wszystkich nadawców zewnętrznej kontroli. Dotyczy to przede wszystkim państw członkowskich i regionów, które zgodnie ze swymi konstytucjami kształtują publiczne radio i telewizję w sposób pluralistyczny i poddają te dziedziny jedynie kontroli wewnętrznej i ograniczonemu nadzorowi prawnemu państwa.

Gwarancje bezstronności i przejrzystości należy rozszerzyć również na ewentualne regionalne organy regulacyjne istniejące lub mogące powstać w regionach, które mają uprawnienia ustawodawcze w dziedzinie komunikacji, oraz w państwach członkowskich o systemie federalnym lub posiadających wspólnoty autonomiczne. Nie zmienia to uprawnień krajowych organów regulacyjnych, ale ma na celu poszerzenie gwarancji bezstronności i przejrzystości również na poziom lokalny, w poszanowaniu zasady pomocniczości zapisanej w Traktacie z Maastricht.

Bruksela, 11 października 2006 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel DELEBARRE